

Dodatek

V tomto Dodatku uvádím Špičkův článek "O milovnících moudrosti ve světle mentální průpravy" a ukázky z jeho tří ineditních prací z roku 1978 a 1983. Všechny uvedené texty se značně odlišují od mého předchozího textu. Můj výklad je určen pro začátečníky, ony jsou určeny pro středně či velmi pokročilé. Můj text se snaží přizpůsobit čtenáři tak, aby mu byl co nejsrozumitelnější, i za cenu zjednodušení problému, ony se přizpůsobují věci sdělované, a proto budou pro většinu čtenářů málo srozumitelné či je budou značně pohoršovat. Myslím však, že ani ony nebudou pro ně naprosto bez užitku: horolezec samozřejmě dává největší pozor na to, kam šlape, ale měl by sledovat i krajinu dál před sebou a měl by alespoň přibližně vědět, jaký je cíl jeho cesty.

1. "O milovnících moudrosti ve světle mentální průpravy" je součást 2.vydání "Minutek". Ukazuje "co filosofie a theologie být chce a co ve světle mentální průpravy s monosignální (= naprostou) jistotou být nemůže".

2. Úvod z "Minutek". Minutky vydá ALOGODOS (pravděpodobně koncem roku 1990) pod názvem "Minutky. Prolegomena k rozumové přípravě mentální průpravy". Záměr tohoto díla je vymezen otázkou: Proč náboženský duchovní život? Rozebírají se tam proto důvody duchovního života, což není nic jiného, než náboženský život vzatý vážně.

3. a 4. Meditační předměty č. 7 a 30 z "Rozjímání". Rozjímání vydá ALOGODOS pod názvem "Rozjímání. Meditace předmětová v mentální průpravě". Cílem této práce je poskytnout zájemcům témata k vlastnímu rozjímání (= meditace předmětová = rozjímavá modlitba) a zároveň moderním způsobem stručně vyložit podstatu křesťanství. Meditační předměty č. 7 a 30 shrnují určitým způsobem předchozí témata a jsou pro Špičkův přístup k meditaci charakteristické.

5. Předmluva, 6. Doslov a 7. Záznam ze sedmého roku kontemplace z "Mystických zápisů". Mystické zápisy budou rovněž vydány ALOGODOSem. Předmluva a Doslov odpovídají na otázku: Proč mystika? Uvedené záznamy jsou pak záznamy vrcholné mystické zkušenosti.

Obávám se, že pro většinu lidí náboženských i nenáboženských, pro většinu filozofů i teologů bude mnoho Špičkových tvrzení příliš tuhá strava a prohlásí po přečtení: "To je hrozná věc! Kdo to může poslouchat?" Pokud je četba pohoršuje, nechť to nečtou: nejsou na "strávení" přečteného zatím disponováni. Ti, kteří na četbu disponováni jsou, sice mnohému nerozumějí, ale pohoršování tím nejsou.

1. - O milovnických moudrosti ve světle mentální průpravy

Protože studium filosofie a theologie je část rozumové přípravy k mentální průpravě, je třeba vidět, co filosofie a theologie být chce a co ve světle mentální průpravy s monosignální jistotou být nemůže.

Slovo filosofie je složenina z řeckých slov filia - láska a sofia - moudrost. Rozum filosofa Okcidentu i Orientu hledá první počátek všeho, arché, v němž by posléze mohl spočinout a dále se už neptat (a aspoň začít se ptát s morální nutností musí; "Tak jsem se najedl, a co mám dělat teď?", říká Dostojevského Versilov); a tato "...již odedávna a také v přítomné době stále opakovaná a nikdy dostatečně nerozřešená otázka, co jest jsoucno,..." (Aristoteles, Metafysika, Kn. sedmá, 1.) s monosignální jistotou nemůže ne být otázkou po sobě, starostí o sebe, a to na Západě (počínaje sokratovskou péčí o duši) i na Východě (také zde, dle Rádhakrišnana ("Indická filosofie"), je "átmanam viddhi" (čili "poznej sám sebe") "summou zákona i proroků"). Indická filosofie, vedle filosofie řecké druhý, hlavní dějinný pramen filosofie, je "cesta k duchovní realizaci" (Rádhakrišnan), k moudrosti (sanskrt. džňána). Ovšem i dle Tomáše Akvinského "...moudrost je poznání božských,...", jednak "poznávající Boha, jako u filosofů", jednak "řídící lidský život, jenž jest řízen nejen podle pojmů lidských, nýbrž též podle pojmů božských" (Summa Theol. 2. II, 19, 7); "správnost soudu může povstati dvojmo: jedním způsobem podle dokonalého užívání rozumu; jiným způsobem pro jakousi sourodost s těmi, o nichž se má již soudit." (Summa Theol. 2. II, 45, 2); předmětem filosofických soudů je základně explicitace implicitně poznávané existence multisignálního resp. monosignálního Boha, jdoucí z multisignálního resp. monosignálního nazírání bytí jsoucna (což je zavinutě obsaženo v intuicích Tomáše Akvinského, na př. "Začátek našeho poznání je nějakým poznáním všech věcí,..." (De Ver., q. 18, a. 4, c.) a "Všichni poznávající poznávají implicitně Boha v každé poznané věci." (De Ver., q. 22, a. 2 ad 1)); předmětem theologických soudů modo humano jsou zjevené věci boží, poznávané nadpřirozenou vírou, vidění věcí božích per connaturalitatem a supermodo humano je theologie mystická, vrcholící vlitou kontemplací Boha, jež je dle většiny theologů zkušeností z darů (Ducha sv.) moudrosti a rozumu jdoucí lásky, nesoucí duši k Bohu a uskutečňující se pouze v temnotě víry, v níž ona pobývá. Tudíž: v uvedeném smyslu filosof i theolog hledá moudrost, tedy táže se po ní, a chce ji neboli je její milovník, subjekt objektu pro subjekt, a filosofie a theologie chce být pseudosignálně modifikovaným kvasisignálním, multisignálním nebo monosignálním tázáním po absolutním objektu subjektu pro objekt.

Objektem nejčastějšího - kvasisignálního - tázání (které si tu jako cíl

podřizuje primitivní multisignální anticipace) filosofického a theologického jsou kvasisignální entity: slova pronesená či napsaná, nevědomě za multisignální esence zaměňovaná. Předmětem tázání jsou hermeneutické historické, textově-kritické, sociolingvistické a všelijaké další referenty slov kdekoho kdekoli kdykoli ve všemkoli hledanými; důležité je to, kde je co napsáno, kdy z čeho čerpáno, a jak čím ovlivněno. Jako odpovědi se malují mapy map map map... Masaryk vzpomíná na jednu takovou bezcennou mapu, když se na vysokoškolské přednášce jakéhosi učenice dovídal "...kdy a kde vyšla editio princeps, kolik a kde je rukopisů, jestli v té neb oné myšlenkově a věcně docela lhostojné básni má ve třetím verši stát šrum nebo bum... Ve mě to vřelo,...". Jeden z největších mistrů zenu Rinzai, žijící v Číně v 9.st.n.l., o tom napsal: "Adepti dnes nechápou, že jména a slova nezakládají rozumění. Opisují slova mrtvých v objemných knihách, které balí do tří či pěti vrstev brokátu. ...a mají za to, že je v nich obsaženo poslední tajemství, a opatrují je jako svaté vlastnictví. Jaký velký blud! Slepí idioti, jakou štávu čekáte z těchto suchých kostí? Takoví neporozuměli dobru a zlu, jen se ztrácejí ve významech slov a rozvažují o nich. Je to jako vzít hrudku trusu, vložit ji do vlastních úst, pak ji vyplivnout a předat druhému. Ačkoliv tvrdí, že se dostali blíž k moudrosti, jsou jen vulgární tupořečníci, stravující své životy pro nic." O milovnících moudrosti, kteří ji tímto způsobem degradovali, lze s L. Klímou říci, že "hrůznou propast základu duše jen s děsivou zbabělostí obcházel".

Multisignální tázání po absolutním objektu subjektu pro objekt je tázání po multisignálních extrasomatických nebo intrasomatických esencích, nevědomě zaměňovaných za monosignální substance. Z monosignálního zorného úhlu jsou identifikace esencí fikce, neboť každý objekt subjektu jej obsahuje; je-li extrasomatický, produkuje tázání regres in infinitum objektu objektu objektu ... vírou ve víru víry ..., a je-li intrasomatický, subjektu subjektu subjektu ... tázáním tázání tázání ... láskou (neboť ona je otevřeností tázání) lásky lásky ... Je-li každý objekt fikce, nemá žádné proč odpověď, a kde není žádná odpověď, je nihilismus. Nihilismus je nezbytný důsledek běžných tvrzení multisignálních filosofii a theologií: monosignalita je nemožná, hermeneutický kruh nelze přetnout, dějinnost je nutně spjata s člověkem a všechno jeho poznání uvězněno v konečnosti a v ní zprostředkováno jazykem, bytí není reálný predikát, nadpřirozené zjevení je nanejvýš multisignální aktivita a láska Boha je blíženecká láska filokrata; z takových zásad plyne submergence multisignálního subjektu do kvasisignálního bonum utile a bonum delectabile nebo do pseudosignálního my a jeho totalitárního idolu (krve, rasy, třídy, národa) s morální jistotou.

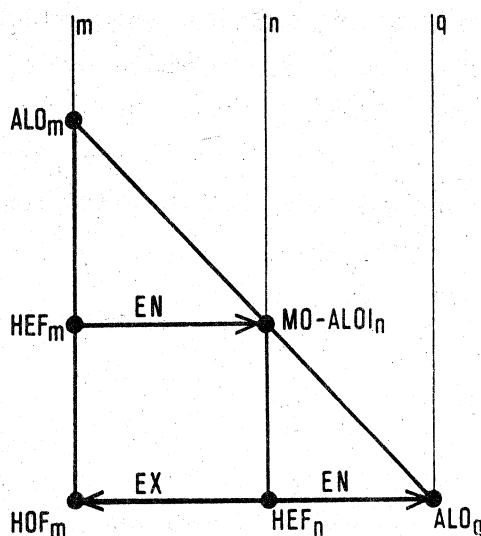
Regres objektů multisignálního subjektu ilustruje Heidegger, tento

moderní věrozvěst dějinného konce metafysiky zapomenutého bytí (o němž ve 13. věděl Heideggerem zapomenutý Tomáš Akvinský druhově vyšší identifikací více než on, když je monosignálně nazíral), dle Patočky "velký myslitel"; v interview s ním, otištěném v r. 1976 v časopise Spiegel těsně po jeho smrti (jak si výslovně přál), Heidegger říká, že k obratu "nemůže dojít převzetím zen-buddhismu nebo jiných východních zkušeností; ke změně myšlení je třeba pomoci evropské tradice a jejího nového osvojení. Myšlení se přemění jedině myšlením, které má týž původ a určení."; neví však "vůbec nic o tom", jak toto "jiné" myšlení "působí", a přechod k jeho uskutečnění nemůže "učinit zřetelným"; neboli: za filosofickým žargonem se skrývá nicotný obsah: o "jiném" myšlení Heidegger neví nic. Tváří tvář násilí a smrti, u hrobu, v Gulagu, s vášní, před krásou se taková moudrost hroutí jako lešení lešení lešení ...

Analogicky tutéž moudrost dává reges subjektů multisignálního objektu. Frustrují-li multisignální objekty haptické aktivity, začne multisignální milovník moudrosti stavět svá lešení (ujišťující jej o jeho existenci) z tázání. Ilustrací budiž Patočka (srv. v: Filosofický časopis, 1/2, 1990; Souvislosti, 1, 1990; Kacířské eseje; Dvě studie o Masarykovi): "Absolutno není člověku otevřeno jinak než v mezích jeho konečné zkušenosti"; identifikace celku, ve vztahu k němuž spočívá možnost lidského porozumění, je nemožná; duchovní život je žít v nezakotvenosti, nevyjít z problematičnosti; smysl jako odpověď na tuto problematičnost nelze nalézt, nikdo jej plně nemá; svoboda je svobodou od daného: universální epoché od daného přítomného jsoucna, umožňující smysl jako otevřenost v zasazení pro bližního jako bližního, "aby vznikl smysluplný svět". Svoboda od něčeho nemůže ale nebýt sovoboda k něčemu, avšak svoboda k nicu bytí je fikce, a fikcí je také láska k danostem bez lásky a absolutnu, nehledě na to, že epoché a agape jsou bez mentální průpravy neuskutečnitelné.

Monosignální tázání po absolutním objektu subjektu pro objekt je implicitně nebo explicitně hyperfrikce v rozvinutém monosignálním alogonu mentální průpravy, jehož analogický model je znázorněn na obr. 1 (HEF - hyperfrikce; HOF - hypofrikce; ALO - alogodická informace; MO - ALOI - monosignální alogodický indikátor; EX - exempce; EN - enstaze; m, n, q - distrakce). V alogonu, základním funkčním prvku mentální průpravy, se identifikují distrakční aktivity v modech alogodické informace, hyperfrikce a hypofrikce (hypofrikce HOF_m je modelem hyperfrikce HEF_m, a ta modelem alogodické informace ALO_m, tudíž HOF_m je modelem modu ALO_m distrakce m): tyto transmutace (neboli eliminace frikcí) se uskutečňují skrze sonomisace frikci světlem alogodické informace čili jejich gnoseologickými (a v nich obsaženými voluntárními) identifikacemi (frikce jako fikce) neboli porozuměním,

alogodickou moudrostí, a to v posloupnostech alogonů v prostředcích mentální průpravy. Alogodický indikátor $MO - ALOI_n$ obsahuje otázku po subjektu (objektu pro subjekt) vlastnění distrakce m ; protože subjekt neví, kdo či co je jeho já, a nezná tedy zorný úhel přivlastňování m , nemůže ani m ani n (neboť m je emersí z n) být tím, čím jako alogodická informace ALO_m nárokuje být, totiž být subjektem vlastnění: to je eliminace HEF_m jako fikce: jako HOF_m čili také jako hypofrikce HOF_n (neboli jako absence nároku vlastnit HOF_n čili jako absence nároku vlastnit nevlastnění n neboli jako vlastnění n (jakožto odpovědi, že subjekt aktivitu m nevlastní)).

Obr. 1

Co tedy filosofie a theologie s monosignální jistotou být nemůže? Filosofické a theologické monosignální, multisignální a kvasisignální tázání je vždy fiktivním tázáním po subjektu objektu pro subjekt, jež nelze nalézt. Milovníci moudrosti, zamilovaní do svých představ, pojmů a chtění, jsou v zrcadlovém bludišti svých frikci, odkud žádné kvasisignální, multisignální a monosignální já nemůže uniknout. V tomto smyslu filosofie je "láskou k lokajství" (L. Klíma) a theologové "slepí, snažící se položit hlavu na temeno své hlavy" (Rinzai) (aneb "S nůši hnoje nepředstoupíte před Boha"; L. Klíma). Milovníci moudrosti jsou milovníci sebe. Realizovat pravou moudrost, antisignální porozumění, je nemožné bez disformace pseudosignálně modifikovaného kvasisignálního, multisignálního a monosignálního já v mentální průpravě: realizací antisignálního subjektu bez objektu subjektu v naprosto plném a naprosto prázdném tvaru všech tvarů (a to je právě také agape, vše ve všem neboli nic v ničem) bezzorným zorným úhlem antisignální aktivity, neponechávajícím žádné místo ani pro otázku bez odpovědi ani pro odpověď bez otázky.

Filosofie a theologie je únik od otázky k odpovědi, neboť odpověď se hledá jako objekt subjektu pro objekt. Právě odpovědi, odpovědi antisignální, se neredukují do otázek ani neleží mimo nich. Uskuteční-li se antisignální sonomisace tázání, objeví se tázání bez tázání, odpověď bez odpovědi, moudrost bez milovníka moudrosti, moudrost bez filosofie a theologie.

Podle jedné tibetské pohádky se král dozvěděl, že za týden bude všechna voda v jeho zemi změněna tak, že kdo ji bude pít, zblázní se. Král vydal

rozkaz, aby pro něj ihned vytvořili velkou zásobu vody. Po týdnu byli v zemi jen blázni vyjma krále. Později však král přijal radu mistra, a začal pít vodu bláznů.

Poznámka: Práce předpokládá aspoň povšechnou teoretickou znalost mentální průpravy.

2. - Úvod z Minutek

Minutky jsem diktoval - vyzván příležitostmi uplývajícími minut v přírodě, při rozhovoru, večeři a pod. - v roce 1978: záměrem bylo orientovat k duchovnímu životu v úkorné situaci, s morální nezbytností plynoucí z patologicky zbytnělé multisignality (neboli z externalizace života (nenáboženského nebo i náboženského) skrze multisignální anticipace). Takový záměr chci v tomto úvodu osvětlit sub specie důvodů duchovního života, dipozic k němu a jeho vedení.

Proč duchovní život? Nikoliv k romantické fikci prodlouženého, byť jakkoliv zdokonaleného tohoto života, nýbrž k realizaci antisignálního života, který tento život a jeho smrt transcenduje, neboli pravého já, jež je sebe v Bohu. Člověk s plným nasazením hledající sebepochopení zakouší život a smrt svého pozemského pobytu jako kontradike kontradikcí; není-li život a smrt hloupý nebo krutý žert, anebo absurdní příběh, a existuje-li tudíž smysl života a smrti, v čem existenciálně a onticky spočívá?, a je-li možno jej realizovat, jakým konkrétním způsobem? Přijmu-li tyto základní otázky jako existenciálně své, začínám své aktivity orientovat k duchovnímu životu. Těm, kteří ony otázky chtějí odmítnout (a tedy aspoň implicity zvolili abdikaci rozumu), zbývají jen kontrární možnosti. Buď se pokusí je utápět v kvasisignálním opojení z alkoholu, drog nebo sexu, a vydají tak své já všanc distrakcím snu, z něhož je neprobudí ani Bůh: jejich údělem se nutně stane pekelný pavor nocturnus, šílení nočního úděsu v nekončícím koloběhu frustrací. Nebo se budou snažit je řešit nějakým multisignálním voluntarismem (mravním či filosofickým nebo náboženským) neboli úchopem objektů (distrakcí) láskou, a zničí sebe i objekt té lásky, neboť tato láska je bytostně kontradike sebe-vzdání a jiného-uchopení (neboli ontologicky nemožná snaha absorbovat svobodu jiného přivlastněním a nechat jej zároveň intaktní): jejich údělem se stane nihilistické šílení aktivit, prýštících z přemoci

a všemoci techniky, jemuž nezabrání ani Bůh (Gen. 6, 5-7).

Orientace aktivit k duchovnímu životu znamená explicitně a onticky přijmout frustraci z těchto otázek, žít ji a řešit ji:

1) Existuje Bůh a nesmrtelná lidská duše? Odkud to vím? Ze slov lidí? Pak je to jen multisignální svědectví. Z důkazů? Scholastické i neo-scholastické důkazy existence Boha a nesmrtelné lidské duše jsou identifikace multisignální, nikoliv monosignální, za něž se mylně a pravidlem zaměňují (je-
dinou výjimkou jsou důkazy Tomáše Akvinského, jenž však monosignálnost jejich virtuálních předpokladů - z důvodů, které zde nelze zkoumat - explicitně nepodává). Stačí však v těchto případech pravděpodobnost odpovědi? Myslitelně nejtragičtější i nejměšnější omyl života záleží v tom, že bych se pokoušel žít duchovním životem z fikce Boha a nesmrtelné své duše, anebo duchovní život odmítal z fiktivního předpokladu, že ani Bůh ani nesmrtelná duše neexistují.

2) Je theistický Bůh neboli nejdokonalejší entita, jež je separovaná či separovatelná od jakékoliv jiné entity nebo od všech zbývajících entit, skutečně Bohem? Nikoliv, s monosignální jistotou ne, neboť není absolutní. Je Bohem Bůh pantheistický?, nikoliv, s monosignální jistotou ne, neboť je materialistický. Co je Bůh?

3) Za předpokladu, že theistický Bůh je vševědoucí a všemohoucí entita, nemůže - s monosignální jistotou - uniknout naprosté odpovědnosti za zlo a utrpení, neboť vše dokonale předzvěděl. Kdo je Bůh?

4) Je-li nějaké extrasomatické a intrasomatické (a tudíž nutně chronotopické) dějství či jsoucno, např. Ježíš Nazaretský, Bůh, potom tento Bůh - s monosignální jistotou - není duch, a tudíž ani Bůh. Kdo je Ježíš Kristus?

5) Odkud vím o spáse? Ze zjevení. Odkud však vím o tom, že toto zjevení je zjevení Boha? Z vnějších záruk zjevení (neboli na prvním místě zázraků, hlavně vzkříšeného Ježíše Krista identifikovaného apoštoly, a proroctví, církve, a pak prázdného hrobu Ježíše Nazaretského a inspirovaného Písma), zní odpověď. Tyto záruky jsou ale nezbytně pouze multisignální identifikace. Z víry, praví se. Víra dle obvyklého pojetí protestantů a katolických filokratů je bytostně důvěra v eschatologická zaslíbení daná Bohem skrze Ježíše Krista: noeticky není tato víra ničím jiným než primitivním, slepým fideismem pascalovské sázky na Boha. Víra dle tradičního pojetí katolického je mít z milosti za pravdu to, co se k věření předkládá skrze tzv. apoštolskou sukcesii nositelů svědectví víry v církvi, pocházejícího od víry, anebo vidění apoštolů, očitých svědků slov, života a smrti, anebo i aktivit vzkříšení Ježíše Krista: noeticky tato víra je jen víra ve vidění, nebo ve víru (skrze posloupnost nositelů víry) apoštolů, a je tedy nutně pouze multisignální

identifikací. V obou pojetí víry zeje mezi rozumem a vírou nepřekročitelná propast a náboženství je tudíž jenom iracionálním mýtem: a potom pravdu mají ateističtí existencialisté, či marxisté: jediným rozumným postojem člověka je vyjádřit svůj úděl marným mravním heroismem, anebo svěřit svůj hmotný osud moderní empirické a experimentální vědě. Nebo z církve, říká se. Tedy z juristicky v Písmu zakotvené sakrality Písma, institucí, kultur, zvyků, míst a osob. Ani to ovšem není a nemůže být více než multisignální identifikací, neboť - s monosignální jistotou - žádná extrasomatická či intrasomatická identita nemůže být achronotopická neboli indefektibilní nebo neomylná.

6) Co je spása? Spojení s Bohem ve svátostech, praví se. Jak ale může nějaká extrasomatická entita být esenciálně spolupříčinou aktivity tohoto spojení, jež - s monosignální jistotou - pramení jako jeho emerze v (nikoliv extrasomaticky identifikovatelném) antisignálním aktu bytí? Běžná magie svátostí se dá ilustrovat výrokem jednoho kněze, jehož jsem slyšel v homilii říci, že po vstupu do pekařství má moc konsekrační formulí proměnit všechno přítomné pečivo v Krista Pána. Je Kristus dalamanek nebo nějaký jiný multisignální sakralizovaný znak?

7) Kdo je či má být spasen? Lidská duše, kterou máme, odpoví se. Jak může ovšem něco, co máme, být na věčnost spaseno jako naše duše, když - s monosignální jistotou - subjekt onoho (objektu, který) "máme", nikdy - s monosignální jistotou - nemůžeme jako předmět spásy identifikovat a jeho objekt, duši, nemůžeme - opět s monosignální jistotou - věčně mít (neboť žádný objekt subjektu nemůže být achronotopický)? Externí já, autoafirmující objekt našeho rozmachu k bližním a ve světě, lze slyšet. I tato odpověď patří k naivní pověře o zvěčnění intrasomatických a extrasomatických aktivit, obsažené ve zmrzačeném křesťanství, stříženém dle pošetilé sebelásky k tělu, toužící je - zbaveno "za hrobem" nedokonalostí a utrpení - zachovat k "věčnému" užívání a "duchovnímu" požívání v ráji.

Bez monosignální odpovědi na tyto a další z nich vyplývající otázky nelze existenciálně poznat neboli realizovat pravé antisignální já, Krista zmrtvýchvstalého čili přesněji řečeno novým způsobem a novým bytím existujícího. "To pak jest věčný život, abychom poznali Tebe, jediného pravého Boha, a Toho, jehož jsi poslal, Ježíše Krista." (Jan 17, 3). S monosignální jistotou se musí říci, že věčný život nelze uskutečnit jinak než duchovním životem, jehož na normální cestě ke svatosti přirozeným zvrcholením je život mystický. Protože fundamentálním a formálně ustavujícím principem přirozeného i nadpřirozeného bytí člověka je rozum (neboli rozumová mysl), musí duchovní život člověka, spočívající v realizaci antisignálního bytí Boha v Kristu a skrze Ducha svatého, záležet (přípravně) v multisignálních a mo-

nosignálních a (podstatně) v antisignálních identifikacích jeho rozumu a v něm obsažených a z něho pramenících identifikací rozumové vůle, v meditaci a v kontemplaci, postupně se integrujících v celostnost nového bytí věčného života. Jakýkoliv jiný pojem duchovního života je - s monosignální jistotou - ničím nezdůvodněnou a o sobě nezdůvodnitelnou redukcí Boha na podmíněné bytí a člověka na úryvek bytí, vysvětlitelnou pouze nevědomostí nebo pýchou či leností člověka.

Minutky ovšem nejsou a ani nemohou být bezmezernou odpovědí na výše položené nebo virtuálně naznačené otázky. Takovou odpovědí může být jen pravý duchovní život (bez něho se křesťanský život omezuje v nejlepším případě na zoufalé, opakované kampaně boje proti stále se opakujícím hříchům, prostřídávané úzkostnými útoky k útočišti magicky chápaných svátostí nebo - obvykle - na iracionální důvěru k pouze extrasomatickým berlím liturgie či prostředných cílů implicitně nebo explicitně zaměřovaných s cílem posledním nebo lidových pobožností a všelijakých pseudosignálních zjevení a vidění či mýtických (apokalyptických) spásných událostí minulosti (budoucnosti) nebo zamilovaných, hypostázovaných náboženských představ a pojmů). K němu Minutky chtějí orientovat.

Největší hřích poutníka, kulhajícího k Absolutnu, je odmítat jednak berle multisignálních a zejména monosignálních (meditativních a kontemplativních) aktivit duchovního života (neboť tento modus odmítání vyjadřuje sebepýchu zálibně se vzhlížející ve vlastnictví efemérního externího já a jeho stejně efemérních citových prožitků, fiktivně a rouhavě považovaných za "zbožné" a "boží"), jednak také ale berle kvasisignální a multisignální k duchovnímu životu disponující (neboť modus tohoto odmítání vyjadřuje sebepýchu externího já na fiktivní a rouhavé vlastnění "věcí božích"): ačkoliv oba mody nejvyššího hříchu se fenomenologicky a morálně-psychologicky liší, ze zorného úhlu duchovního života jsou podle svého původu totožné: jsou fiktivním povýšením nějaké modly na Boha nebo rouhavým snížením Boha na nějakou modlu, čili identifikací Boha a modly, a tudíž i tragickou degradací člověka, stvořeného k obrazu božím a aby byl skrze Krista (v němž Bůh se stal člověkem) Bohem, na otroka modly.

Tento hřích je materialiter nebo formaliter absence dispozice k životu duchovnímu. Tato absence jde buď z (implicitního nebo explicitního) odmítnutí transformovat v duchovním životě mysl realizací mentálního prostoru (neboli monosignální či antisignální intramentality) nebo z fikce, že tento mentální prostor lze realizovat kvasisignálními a multisignálními identifikacemi. Ono odmítnutí se projevuje ve dvou archetypech a tato fikce mu tři způsoby.

Prvním archetypem je moderní vědec. Mysl člověka není svébytná, takže

jediná možná její transformace je ab extra ad intra z účinku matematicky propočitatelných nebo logicky vykazatelných multisignálních anticipací extrasomatických objektů, do nichž se klade poslední cíl. Avšak objektivní nezávislost entit je staronovým mýtem moderní vědy. Bankrot moderní vědy je obrazně jako hektické přepočítávání švestek, které jsou ve skutečnosti jedovatou sklizní její setby, nikoliv požehnanou úrodou ze sadu poznání.

Druhým archetypem je žena, hledající svou identitu v kvasisignálním citovém zážitku vidět se celá a samotná v zrcadlech či spíše střepech, jež si s hmyzí pílí leští z mužských protějšků. Transformace její mysli se proto rovná ztrátě její identity. Její kredo zní: neměním se a měnit se nepotřebuju a nebudu. Jejím problémem není prázdnota mentální, nýbrž prázdnota vaginální.

Prvním způsobem výše zmíněné fikce je představa, že antisignální pravda Kristovy zvěsti je dána objektivně jako posvátné dědictví dogmat, neprofanované spirituální zkušeností, jako neměnitelný etalon, uložený jako poklad nebo vzácný brouk kdesi tajemně skrytý.

Druhým způsobem je zamilovanost do zbožných představ, pojmů nebo chtění či citů (jež se ovšem fenomenologicky zakouší jako "láska" k bližnímu nebo "láska" k Bohu, či "setkání" s Bohem nebo s Kristem nebo s Marií: v jádře je to obvykle rouhavá redukce Boha či Krista na Nejvyššího Drbatele (citů či citečků) či zbitého soucit budícího člověka a stejně rouhavé povýšení Marie na Nejvyšší Spoludrbatelku externího já: loupení božích atributů Bohu či Kristu těmi (druhořadými theology a bigotně pobožnými dušemi), kteří většinou zároveň obtěžují pokornou izraelskou ženu božskými predikáty a honí ji v soukromých zjeveních po jeskyních, stromech a kopcích), jejímž obvykle implicitním kořenem je buď víra, že se v nich, anebo v entitách, k nimž poukazují, přímo a konkrétně projevuje Bůh nebo víra, že jsme či budeme spaseni Bohem, který nepůsobí ani skrze druhotné příčiny ani v apofatické mystické zkušenosti, ale jako Deus ex machina v každodennosti externího já a jeho aktivit.

Třetím archetypem je exkluzivismus Písem, dogmat, svátostí, juridického kněžstva a církevní instituce; antisignální bytí je uzamčeno v nižších identifikacích, a majitelé klíčů pošetile nebo fanaticky jásají jak si dali Boha pod zámek - a řežou se mezi sebou, neboť každý z nich má svůj zámek.

Avšak mezi denotáty nižších identifikací a mezi jejich konotáty, v nichž fulguruje antisignální já, je propast překročitelná pouze duchovním životem. Lidská mysl je obrazně jako neprobádaná pevnina, kde všude platí hic sunt leones (lvi neboli frikce). Škrtněte v představivosti a pojmově vše pomíjivé, vaše známé, vaše prostředí, vaše tělo a vaše mentální obsahy: co vám zbude jako věčné, jako "nesmrtelná lidská duše"? Zhola nic,

neprojdete-li onou džunglí: za ní teprve je vaše antisignální já, vaše pravá identita. Ale člověk zůstává na pokraji té džungle: zde si staví své výroby a své chrámy, zde se zabydluje skrze prostředky techniky či prostředky náboženství, a má zato, že cesta onou neprobádanou džunglí jeho mysli je buď zbytečná nebo dokonce absurdní nebo oněmi prostředky snadno uskutečnitelná: není tudíž třeba duchovní vedení na té cestě (to je vedení někým, kdo tou džunglí prošel a tu cestu naukově pravdivě zvládnul), říkají právě ti, kteří v řádu (servitus) jsou neschopni se řídit svým rozumem a dnes navíc neochotni se řídit rozumem cizím.

Člověk bez pravých prostředků nedojde k poslednímu cíli; a prostředek bez posledního cíle je slepý a uspávající prostředek. Všechny prostředky duchovního života jsou obrazně jako loďka: bez nich se nikdo nedostane přes tok života a smrti na protější břeh, k Bohu, nicméně nutně i ten, kdo zamění plavbu k protějšímu břehu za pouhý pobyt v loďce, zůstane bez Boha. Bez duchovního vedení se buď nenajde pravá loďka nebo protější břeh a zabloudí se. Loďka pak je pravá proto, že nese život člověka k životu božímu, ne proto, že je institucionálně nebo jinak exkluzivní: byla-li Kristova zvěst dějinně zprostředkována hebrejským interpersonalismem, antickou metafyzikou a moderním existencialismem, je dnes čas a údělem toho času ji hlouběji prosvítit tvůrčí syntézou theologie Tomáše Akvinského (nikoli theologie tomismu či neotomismu, ale theologie Tomáše Akvinského, jež až dosud - ačkoliv je to mnohým k nevíře - svým duchem křesťanství ani neoživila ani nezpřítomňovala), moudrostí mistra Eckharta a kontemplace Mudrce u paty stromu poznání (realizující své nejvyšší rozvinutí v eminentní mystické zkušenosti (zen-buddhismu a pod.)).

Nepřijme-li dnes církev (nebo jednotlivec - a v něm se církev zcela (nikoliv zčásti) zpřítomňuje nebo může zpřítomňovat) tento úděl bytí, neodolá efemeritě jeho času. A nepřijme jej bez radikální změny vědomí. Ta pak znamená primát (aniž se jím potlačuje to, co je druhotné) katolicismu (v ryzím slova smyslu: jako ontologicky intensifikované všeobecnosti) před jakýmkoliv exkluzivismem, charismatu (chápaného jako umocnění všech dokonalostí člověka, zaměřené k extrasomatickým aktivitám, subordinovaným poslednímu cíli) před institucí, personální, spirituální dimenze před monarchickou a hierarchickou strukturou, duchovní zkušenosti před dogmatem a svátostmi, vnitřní modlitby před liturgií, duchovního vůdce před juridickým knězem; souhrnně: pojetí Kristovy cesty jako mystické transformace mysli.

Nic však nepopudí a nerozzuří náboženské farizeje všech věků více než požadavek, aby se úplně změnili v nové bytí (proto zabili Ježíše Nazaretského, a proto znovu a znovu křížují Krista: tito úporně zbožní natěrači hrobů svých myslí do bílého, materiálního zvnějšnění), neboť takový požadavek

ohrožuje autoafirmace jejich pseudosignálního a externího já v (obvykle jen virtuálně a implicitně identifikované) potřebě útěchy od Boha a rekompensace infantilních komplexů a masochistických závislostí skrze vnější "posvátné" a "Boží láskou" motivované aktivity: jsou mentálně a obrazně jako lidské plošnice bez spirituální vnitřní dimenze a bez jakékoliv snahy svůj mentální prostor realizovat: setkali-li se kdy s hrobovými obrazy své mysli, prchali před nimi, až posléze ztratili ochotu a schopnost o nich vědět, a mluvit i neosobně s nimi o tom je nejčastěji jako číst evangelium koze do ucha. Novodobý mýtus farizejství je pak falešnou pokorou (neboť morálně není charita bez lásky k Pravdě (srv. Ef 4, 15) (Boha) ani láska k Pravdě bez lásky k pravdě (jsoucího) ani pokora bez lásky k pravdě) zadýmené zvnějšnění v citech "naprostého a bezvýhradného sebe-odevzdání", "úplného sebe-dání v oběti sebe" atd.: prý v charitě, lásce boží a k Bohu, k Ježíši atd.: o charitě se tu mluví sub specie jakési všední obeznámenosti, charita se tu chce uskutečňovat jako jakýsi bezproblémový výmět člověka, který "chodí na mši, užívá svátosti a má víru"; že praví křesťané šli k charitě slepými uličkami úzkostí a kontradikcí tázavých aktivit, temnostmi pochyb theologie a víry a umíráním mystických nocí, to novodobému farizeovi jako výzva hodná jeho pozornosti na mysl vůbec nepřijde. Proč? Protože je pyšný (i když to znovu a znovu bude popírat): je totiž pýcha chtít "obětovat" či "dávat" pseudosignální a externí já (ono "sebe": co asi!?, a navíc "bezvýhradně" atd.) jako božskou hodnotu charity, je pýcha mluvit o charitě (jež je mysterium, které má budit celou mysl pronikající bázeň a úžas a spirituální otázky, existenciálně problematizující celý dosavadní světozor a celou dosavadní víru) jakoby to byl třeba knedlík přidáný někomu na talíř či odnesený nočník nebo nějaký cit odkudsi z kalna podvědomí mysli vynořený. Co je charita? Charita je Bůh, a Bůh je "všechno ve všem" (1 K 15, 28). Realizovat charitu je tedy realizovat Boha jako "všechno ve všem" neboli realizovat kontemplaci Boha (neboť nižší stupně kontemplace nedokonalou charitu nutně podmiňují a v nejvyšších stupních mystického života kontemplace dokonalou charitu obsahuje).

3. - Meditační předmět č. 7 z Rozjímání

"Zajeď na hlubinu." (Lk 5, 4).

Kde je hlubina, k níž mne vedeš, a do níž mám vstoupit, Bože ?

V tobě, v tvé duši, je království nebeské, na jejím dně.

Nevím o tom dnu, Bože ?

Spočiň v mé dlani a můžeš se tam ponořit.

Co si mám vzít sebou, Bože ?

Nic si nesmíš vzít sebou. Všechno musíš nechat na povrchu, všemu umřít.

Proč ?

Protože v Mém království nikdo nic nevlastní.

Ani Ty ne, Bože ?

Ani já ne: Jsem čirá Aktivita dávající se Lásky a nemůžeš být se Mnou, nechceš-li se mi podobat.

Mé jméno, Bože, mé tituly, ambice a protekce, mé postavení a úspěchy a sláva a pochvaly; systémy a soustavy; vědy přírodní, technické, historické a jiné; oponentury a publikace; debaty a porady; projekty a záměry, úkoly a stavby; a také vztahy a lásky, potěšení a odpočinky; to vše je nic ? Co pak zůstane, abych vůbec byl ?

To, co jsem ti dal, a co ti dávám, pokud jsi neodmítnul a neodmítáš: to, co není tvoje, aby ses tím omotával, abys něco před sebou a před jinými - jak si bláhově myslíš - byl; něco, čím se zpřítomňuješ k vlastnění sebe, osob a věcí.

Co je to tedy, Bože ?

Tvé pravé bytí, jehož já je moje Já, a jehož životem je Kristus.

Nesestoupil však Kristus s nebe k osobám a věcem, aby je posvětil ?

Ježíš se v nich neztrácel, ale ty se v nich dosud ztrácíš, na každé bytosti, k níž chtěním směřuješ, ulpí kus tvého povrchového já: roztrhané v prostoru a čase není střediskem tvé osobnosti, ale jejím obíleným hrobem. Stal jsem se člověkem, abys ty se stal bohem.

Na dně mé duše, když se tam pohroužím, Bože ?

Na dně tvé duše je pramen mého Života, tryskající do života věčného. Směřuješ-li ven ze sebe, vzdaluješ se mu. Zajížděj na hlubinu, stále dál a hlouběji, a přibližuješ se mu: rozumem, vírou, meditací a kontemplací: a můžeš potom z něj pít tolik, kolik chceš.

Mystika je tedy podstatou Evangelia ?

Křesťanství je podstatně mystické. Rozvinutí duchovního života spočívá v poznání mystickém, v mystické bohovědě. Od středověku na to církve stále více zapomínala: máš jen svou přítomnost, abys se se mnou z milosti spojil.

Pouč mne ještě víc: jak se na to zapomíná ?

Mé Evangelium není zmrzačené křesťanství filokratů, kteří zapoměli, že charitou zasahuje člověk nejprve a bezprostředně Mne, a pak teprve bližního. Není to též farizeismus vnějších aktivit.. Také to není jen výměna: věčné blaženosti na dobré skutky. A není to jenom mravní život pro Mou slávu. A není to pouze bohoslužba: liturgií nebo jinak. Evangelium je život Ducha sv. v omilostněné duši. Milost je podstatou křesťanství a mystika je rozvinutý život milosti. A milostí jseš to, co jseš, neboť sám ze sebe můžeš jen zlo, jež je nedostatek bytí.

Můj křesťanský život byl tedy dosud uboze povrchní, Bože ?

Neboj se; a zajížděj na hlubinu. Přebývám v tobě, celý, a působím v tobě, cele: chci, abys byl můj nejdůvěrnější přítel, theoforoi, bohonosič, jak říkali první křesťané. A kdo mi v tom může zabránit, vyjma tebe ?

Kdybys to neřekl Ty, Bože, znělo by to jako neuvěřitelná pohádka.

Zkus a viz.

4. - Meditační předmět č. 30 z Rozjímání

"Neboť v Kristu Ježíši neplatí nic ani obřízka ani neobřízka, nýbrž nové stvoření." (Gal 6. 15).

Obřízka nebo neobřízka je všechno konečné, neboť skrze mysl člověka vše konečné je modla. Idolatrický nárok konečného stát se nekonečným lze odstranit jen ukřižováním konečného. Obřízka nebo neobřízka: ano a ne člověka, život a smrt, theismus a atheismus, religiozita a antireligiozita, revoluce a kontrarevoluce, víra a nevěra, ten světozor a onen světozor, ta či ona práce, ta či ona kariéra, snaha, ten či onen cíl, všechna ano a ne, to vše nic neplatí, to vše zotročuje, a to všechno je marnost. Pouze když činíme, jako bychom nečinili, pouze tehdy klademe, koneční, konečné na kříž, a pouze ukřižované konečné je znamením nekonečného.

Bože, Tvé a n o vši ukřižované marnosti je nové bytí všemu: Ty sám, skrytý ve své nesmírosti, transcendující smrt všech křížů; nové bytí - Tvá radostná zvěst, Tvé evangelium pro nás; nové bytí - Tvé bytí a Tvá svoboda pro nás; nové bytí - Ty sám, znicený objekt a znicený subjekt, Nic mezi objekty, Nic mezi subjekty, nekonečné Sebe, ukazující se poutníku v šerosvitu mystického poznání jako jeho pravé Já. Maranatha. Přijď Pane.

5. - Předmluva z Mystických zápisů

Mystické zápisy obsahují záznamy o alogodické zkušenosti z prvních let mé kontemplace. Vyjadřují zkušenost antisignálních alogodických informací, pokud přeplyvaly ve slovní výraz, zapsaný buď při nebo těsně po kontemplaci. Zápisy jsou zde zaznamenány v původním znění a sledu s výjimkou zkratk, užitých v originálu proto, aby ruka nezůstala příliš pozadu za myšlenkou; jednotlivé záznamy jsou odděleny vodorovnou čarou.

Zápisy nejsou určeny pro veřejnost: začnou znít mystickým smyslem pouze tomu, kdo začne umírat svým mlčením pro mlčení Boha v něm. Zápisy jsou vnější slova, multisignální prostředky, označující slova vnitřní, prostředky monosignální, jež však antisignální identifikace nemohou vyjádřit ani logicky ani ostensivně, jen symbolickou identifikací jejich fulgurací. Mohou proto být směrníkem nebo katalyzátorem alogodické cesty v mentální průpravě k instasi nebo suprainstasi. Pouze na této cestě kmitá bytí od života k smrti a od smrti k životu smysluplně. Tato cesta není romantickou cestou nesmrtelné duše k věčnému držení Boha ani eschatologickou cestou slepé naděje na zaslíbení na konci věků ani náboženskou cestou já nebo my, spořících si na záhrobní důchod ani skandalózní či mysteriózní cestou víry ve víru apoštolů či někoho jiného nebo v exkluzivně-historické theofanické kvasisignální či multisignální události a slova - to byly a jsou cesty zmrzačeného nebo neúplného nebo nepochopeného křesťanství. Zvěst Ježíše Krista a pravý smysl zvěsti spirituálních génů všech dob je alogodická transformace mysli v mysl Kristovu, skrze mystickou smrt monosignálního já, a mystické vzkříšení antisignálního já, jež však není dosažením existujícího, nýbrž realizací Boha (nikoli Boha, jenž je objektem, anebo bytím či jednou osobou nebo třemi osobami nad jsoucný, nebo mimo, či v hloubi jsoucen), bezstředného sebe, radikální relativity absolutně beztlížné rovnováhy antisignální aktivity, Nicu tak rychlé aktivity, že, obsahujíc vše, je kratší než nejmenší čas, a Nicu tak pomalé aktivity, že, ve všem obsažena, je delší než nejdelší čas, nekonečně intenzivního švihu bytí, jež je nezměrným jeho klidem, klidem, který drží vše tak, že nic nepotřebuje, a švihem, který dává vše tak, že nic nemá. To je trest těchto mystických zápisů autora, který není autorem, až ora, jehož jméno je uvedeno pouze jako adresát možných otázek.

6. - Doslov z Mystických zápisů

Zde končí má učednická a tovaryšská léta kontemplace. Co bylo předtím, byla léta hledání, reflexí a meditace; co potom, byla mistrovská léta prohlubování kontemplace a jejího šíření do zbytku života; co je, je bez počátku a bez konce, bez subjektu pro objekt a bez objektu pro subjekt.

Naleznou-li se tyto mystické zápisy a jejich chápající čtenář, nechť jsou orientací k jeho mystickému životu (a v tom smyslu navázáním na "Minutky", orientující k životu duchovnímu, a na "Meditační itinerář", orientující k meditaci).

Zbývá říci, jaký je poměr pravého mystického života k pravému životu křesťanskému. Záleží-li křesťanství pouze v exkluzivismu historického faktu vtělení Boha a jeho extrasomatických aktivit, nemůže spása člověka překročit dějinný proces extrasomatických sociálních aktivit, vzhledem k němuž je mystika únikem před mravní zodpovědností. Avšak podstatou křesťanství zjevně není jeho vyprázdnění, nýbrž: vyprázdněním sebe v Kristu (Fil. 2, 5-8) být s Kristem jedna mysl (1 Ko 2, 16), a být tak duchem Božím (1 Ko 6, 17): celý Nový Zákon je toho zvěstí, bere-li se doslova jeho smysl a neberou-li se doslova dobově podmíněná kvasisignální a multisignální mytologumena v něm obsažená. To znamená: mystický život je existenciálně podstatou křesťanského života, neboť je jeho organickým zvrcholením; není-li život účinně k životu mystickému orientován, není ani duchovní ani křesťanský.

Kde je původ oddělování života křesťanského od života mystického? Tam, kde leží základní důvod kataklyzmatu člověka (jehož projevy jsou dnes patrnější více než kdykoliv jindy): v primordiální fici, záležející v tom, že člověk nevidí a nechce vidět své pravé já, já antesignální: že se vidí a chce vidět výhradně jako kvasisignální či multisignální nebo monosignální subjekt kvasisignálního či multisignálního nebo monosignálního objektu; ne v tom, že je bezbožecký, nýbrž v tom, že se identifikuje jako subjekt objektu čili boha-objektu, jenž je bůh subjektu. T.G. Masaryk pochopil, že tento člověk musí viset, buď na hřebíku nebo na objektu; měl však zato, že tento člověk je člověk. Tragikomedie (viset na hřebíku nebo na krku, jaký v tom rozdíl?) viselce objektu, vychovaného hebrejským personalismem (člověk - subjekt je ratlík boží) a antickým esencialismem (člověk - subjekt je nazíratel boží) končí stupidním nihilismem: podle Camuse je třeba si představit Sisyfa šťastného ... Šťastný příkladač osvětimských pecí! Šťastný ratlík pěstovaný totalitarismy! Šťastný nazíratel nukleární a ekologické katastrofy! Bezbožecký člověk i člověk kvasisignálního, multisignálního a monosignálního křesťanství je člověk jako subjekt objektu a hledá spásu v objektu subjektu: v prvním případě se strukturách prostředí nebo dějin nebo jazyka

nebo podvědomí nebo autodynamismu svobody jako nutnosti či libovůle, v druhém případě jako kvasisignální já (tělo) v kvasisignálním bohu (v nějaké již bylé mýtické záruce spásy) nebo jako já multisignální (existence otevřená pro naději budoucího) v bohu multisignálním (ještě nebylé, ale zaslíbené budoucnosti) v monosignálním bohu (neměnné esenci); v obou případech řešení úkorné situace života a smrti záleží v dosažení objektu.

Bez fulgurace antesignálního bytí jsou monosignální identifikace nemožné, a Bůh a člověk se pak nezbytně pseudo-monosignálně nebo multisignálně identifikují jako objekt subjektu a subjekt objektu.

Z toho pak nutně vyplývá: nemožnost monosignální identifikace Boží existence; koncepce nadpřirozeného zjevení jako objektu: historických faktů, jejichž relevanci zajišťují jiné extrasomatické události (zejména zázraky); pojetí theologie jako nauky, vyjadřující esence nebo dějinný význam faktů zjevení a těchto událostí; pojetí nadpřirozené víry jako souhlasu s těmito fakty a s těmito událostmi nebo jako důvěry v to, co zaslubují; koncepce charity jako lásky k zjevenému nebo zaslíbenému nebo k zjevení či jeho zaslíbení nesoucímu objektu; a posléze pojetí křesťanského života jako extrasomatické a je doprovázející intrasomatické aktivity, zaměřené jednak k sakrálním objektům v liturgii a lidových pobožnostech, v magicky chápaných svátostech a v ústní modlitbě, jednak k sekulárnímu světu bližních v sociálních vztazích.

Ovšem schopnost lidského rozumu monosignálně identifikovat existenci Boží (de iure, ne nezbytně de facto) je obsažena jak ve vrcholných projevech filosofického hloubání lidského ducha, tak v učení sv. Tomáše Akvinského a 1. Vatikánského koncilu; popírat tuto eminentní schopnost člověka je popřením jeho schopnosti se osvobodit ze zajetí jevů; nemá-li status rozumu v předpokladech víry a ve víře žádnou platnost, je mezi světem rozumu a světem víry nepřekročitelná propast, a potom je jediným rozumným postojem člověka ateismus nebo agnosticismus. Nemá-li status rozumu žádnou platnost ve víře, redukuje se nutně víra na nejistou naději, schopnou pouze výpovědi nevím, snad. Řeč Nového Zákona je však jiná: "Nemáme-li v tomto životě nic jiného než pouhou naději v Krista, pak jsme nejubožejší ve všech lidí." (1 Kor 15, 19). Jiná je také řeč theologie sv. Tomáše: "K třetímu se musí říci, že světlo víry dává viděti, co se věří." (Theol. Summa, II-II, 1, 4, k 3); dle sv. Tomáše víra má svoji jistotu ze světla, které vlévá Bůh. V kontemplaci pak, k níž je zván každý, neboť ona je na normální linii svatosti, víra (jež je tu nejvyšším věděním) dokonce zasahuje (mimo představy a pojmy) Boha samého skrze apofatické světlo mystické zkušenosti. Víra dětská či dětinská je bezbranná vůči pochybnostem (a jak by tomu mohlo být jinak, je-li slepá, nevidoucí, bez rozumového prvku?), nikoli však pavlovská

víra věku dospělého, Tomášova víra vidoucí nebo dokonce víra života, v němž kontemplace je zdrojem akce: z takové víry vždy plyne pochybnost (a ne, že by ona sama pochybností byla) jako otázka, kterou smysluplně nese, a která orientuje k hledání a nalézání odpovědi.

Zmrzačený rozum je schopný jen víry, vyprázdňené k nejisté naději, a ta se nutně utopí v pochybnostech. A pak ovšem nezbývá než hledat fiktivní útočiště jenom v chtění a říci, že "podstata křesťanství je mít se rádi". Avšak - jednoduše a jednoznačně - podstata křesťanství není mít se rádi. Bůh je láska, ale není pravda, že láska je Bůh: v tom se těžce mylí holandský katechismus a ti, kteří nepochopili, že veškeré zlo jde o oslepené lásky, že hřích je zbloudilá láska, že láska, která není ovocem pravdy, rozumem nebo rozumem osvěceným vírou a dary Ducha sv. poznané, se roztéká do zhouby.

Obsah nadpřirozeného zjevení nelze jako nadpřirozené identifikovat monosignálně, je-li zjevení objektem, neboť kriteria revelačního nároku nemohou být částí obsahu tohoto zjevení. Proto noetický statut fundamentální a dogmatické teologie, založené na objektovém zjevení, nemůže překročit multisignální platnost, a je tudíž iracionální (monosignální teologie může mít jediný možný původ: teologii mystickou, žitou bohovědu, antisignální zkušenost Boha); jedinou možnou zárukou platnosti nadpřirozené víry je pak víra ve víru ve víru ... atd. ... apoštolů, a život z víry je jako sázka do loterie: snad "potom" vyjde, co "tady" nevyšlo, a ne-li, možná vyjde něco lepšího...; nebo jako vklad: je-li Bůh, zařídí "potom" posmrtný důchod; "tato" přítomnost je vzhledem k Bohu pouze křehké místo iracionální důvěry v boha - objekt nebo dočasná příležitost k zbožným extrasomatickým aktivitám.

Člověk jako náboženský subjekt Boha jako objektu pro subjekt počítá rytmy intrasomatických aktivit zbožného souhlasu či důvěry v něco, co nikdy neviděl, a o čem rozumně nemůže ani tušit, že to uvidí, nebo rytmy extrasomatických aktivit zbožnosti, o jejímž účelu nemůže vědět víc, než po čem touží. Druhou odrůdou člověka jako subjektu je onen adolescent (homo stultus), který v pražské tramvaji řekl jinému adolescentovi: "Přijď tam, jsou tam holky, televize, karty, teplo, je tam prdel, je tam všechno ..."; třetí odrůdou je "homo scientificus et technicus", který počítá, obrazně i doslova, švestky na stromě: to jsou rytmy jeho objektů. Ne mocenské struktury, ale člověk jako subjekt objektu umožňuje a udržuje hlupoty a utrpení jednotlivců a společností; to proto, že láska k objektu (i objektivizovaný subjekt, např. Ty boha) je sobectví.

Dle T. Akvinského je člověk určitým způsobem všechno existující ("Homo est quodammodo totum ens"). Člověk je ontologicky všechno, je antisignální bytí, teď a zde ve věčném nyní; drama jeho života: vědět to a chtít to: rea-

lizovat to: mystický život. Bůh není objektem subjektu. Není-li Bůh objektem subjektu, není člověk subjektem objektu. Není-li tedy Bůh objektem spásy, není člověk jejím subjektem. Čím je člověk? Antisignální já bez objektu. Čím je Bůh? Antisignální já bez subjektu. To realizuj, čtenáři: ne po smrti, to je pozdě pro tvůj život: nýbrž teď a zde: to je včas pro tvou smrt: Kristovu smrt: život Kristův.

7. - Záznam sedmého roku kontempace z Mystických zápisů

Zrak boží, jímž vidím Boha, je antisignální já, Bohem skrze sebe antisignálně identifikované, antisignální bytí bez dna a bez omezení, ultimální základ všeho základu, antisignální aktivita bez hranic, prázdná tak zničená, že obsahuje všechno.

To nejdůležitější v kontemplaci: nevlastnit ne-já: nelnout k němu nebo-li být absolutně k ne-já i k já bez lásky a bez nenávisti => pak antisignální suprainstase.

Přechod z monosignality do antisignality je abruptce bytí z říše esencí do říše aktu bytí; a opuštěnost mystická, mystická noc a smrt, znamená být bez esencí.

Postup: zprvu ze vší možné somatické a mentální energie koncentrace nepravé já - až k identifikaci naprosté identity s objektem koncentrace (v té míře, že neidentifikuju ani subjekt koncentrace ani aktivitu koncentrace) => prázdná, neboť nepravé já je prázdné; pak fulgurace světla a charity rozpustí všechno i onu koncentraci, vše expanduje do absolutně plné nicoty = praskne klec monosignality; ona předchůdná alogodická koncentrace objektu musí být posléze tak intenzivní, aby nesnesla distrakce; ale před satori je třeba se jí pustit, nelnout k ní = dispozice k explozi monosignální klece.

Všechny myšlenky a všechny vlastní i nevlastní aktivity všech lidí i moje a všichni tvorové: to vše je distrakce; i Bůh jako objekt i Bůh jako subjekt ve vztahu já k Ty, to vše je distrakce; jenom tehdy realizují boží vůli, když nic nevlastním, ani sebe ani Boha => nestarat se o distrakce, být naprosto bez lásky a bez nenávisti k nim = nelnout k nim = naprostá sonomnita; když lnout k minulosti nebo k přítomnosti nebo k budoucnosti, je mysl

znečištěna myšlením a chtěním nikoliv antisignálním => mysl je bez svobody, není tu nezávislost na já pseudosignálním, externím a monosignálním, potom je tok antisignálního já blokován (právě identifikacemi = usebraností já pseudosignálního, externího nebo monosignálního), pak imputuju svou sebe-střednou perspektivu bytí, zorný úhel: buď sub specie temporis nebo sub specie aeternitatis (neboť sub specie aeternitatis antisignální je věčnost bez zorného úhlu), neumírám současně s žitím, jelikož chci jenom žít; všechno je distrakce, a když je vlastním => všechno je frikce; všechno je distrakce, a tedy všechno je efemérní, a tudíž všechno je nutně utrpení a nesmysl, všechno je zlo, absurdní zlo, a to nutně, neboť nezbytně jde právě z oné imputace zorného úhlu sebestředného já, což není nic jiného než prvotní hřích, primordiální fikce, fundamentální nevědomost => pouze v absolutní prázdnotě jsou identifikace externího a monosignálního já a zároveň bytí těchto já identifikacemi antisignálního já.

Identifikuju-li Boha jako v Bohu, pak se buď perichoreticky vznáším v Bohu, a to je monosignální suprainstase, anebo není nikdo, kdo by se perichoreticky anebo jinak v Bohu vznášel, a to je antisignální suprainstase.

Satori při zavřených očích je svobodná a neomezená jasnost, jež zprůhlední všechno, i možné distrakce, do nicoty.

Když se identifikuje v satori naprosto fulgurativní temno, prázdno plně prosvětlené, v němž se perichoreticky vznáší to, co bylo dřív objektem nebo subjektem: takže tu není nikdo a nic, co by se vznášelo perichoreticky nebo jinak, pak úplně smazán rozdíl identifikací při zavřených nebo otevřených očích: + identifikuje se, že nelze (dostal bych se pryč od satori) uchopit toto (buď jako předmět identifikace nebo jako objektivizovanou identifikaci) pojmem = např. "světlo" nebo "sebe" a pod., + : vše tu existuje bez subjektu a nikoliv jako objekt: je tu jen absolutní subjekt bez objektu, je tu jen absolutní objekt bez subjektu, a je tu všechno v naprosto vylehčené robustnosti bytí, od lejna k Bohu, všechno v jednoznačné nezávislosti na všem, všechno ve všem obsaženo, a přece a zároveň: všechno nižší je virtuálně a eminentně obsaženo ve vyšším; všechno je obsaženo v Bohu, a přece: nižší identifikace se právě a jenom zde v plnosti realizují: mravenec je dokonale mravencem, člověk člověkem, a přece co antisignální identifikací je Bůh, to nižší identifikací (kvasisignální, multisignální, monosignální) je bytí (kvasisignální, multisignální, monosignální), v naprosté spolupřítomné perichorezi všeho ve všem.

Člověk buď realizuje satori, anebo ne; přechod od zanmai do satori (a zpět) nemůže než být abruptní: $\equiv$ bez abruptce by, aspoň in potentia, bylo možno identifikovat změnu objektu, a tudíž by nemohlo jít o suprainstasi; tato abruptce je popsitelná jako jakýsi tunelový efekt: tento tunelový efekt je způsoben jako podmínkou (obrazně: tunelem tu je právě taková aktivita) nějakou aktivitou extrasomatickou či intrasomatickou, jež je nečekaná: náhle se pak realizuje satori: fulgurace satori jakoby pronikne tím tunelem z antisignálního bytí do bytí monosignálního (a v něm obsaženého ovšem bytí multisignálního a kvasisignálního).

Bifurkace do subjektu a objektu jde z účasti na energii ultimální aktivity; odtud též projekce chronotopická; protože externí já participuje na tvůrčí síle antisignálního já, přidává k objektu a k sobě ze sebe; je tu ovšem interakce objektu a subjektu; a součástí objektu jsou jiná externí já i buddhistické 7. a 8. vědomí: i zde vzájemná participace multisignálních já; + ona bifurkace nezbytně vede ke korelaci subjektu a objektu - právě filtr vede k filtrátu a filtrát kondefinuje filtr. Tlak z energie ultimálního já $\Rightarrow$ pohyb dějinný včetně archetypů, určení a zkušeností, kvasisignální rekriminace a multisignální anticipace a monosignální intuice a explicitace.

Dualizující autoreflexe multisignálního já ($\equiv$ tudíž bifurkace na já a na ne-já) není (nekonečně intenzivní) ultimální aktivita ani naprosto neměnná aktivita nezbytně s maximálně intenzivní neboli s nekonečnou totožností $\Rightarrow$ dualistická diskriminace $\Rightarrow$ adualita v mentální průpravě.

Monosignální já nemá chronologický počátek ani chronologický konec, ale jeho externí já ano.

Čím více multisignálních já - vzhledem k jejich vzájemnému pronikání $\Rightarrow$ jsou si vzájemně filtráty, objekty.

Pro externí já existuje svět vnější a svět vnitřní, pro monosignální já jen intramentální.

Může mít jedno monosignální já více externích já? Ano, i v "tomto" životě, i v "jiných" životech.

Božský tlak ultimálního aktu bytí rozmělnjuje monosignální a externí já (včetně pseudosignálního já) na distrakce.

Tragédie západní filosofie (i scholastiky mimo Tomáše Akvinského): že něco je Bůh, že poslední cíl je objekt; tragédie orientální filosofie: že žádné něco není, že něco je jenom klam.

Proč dětství? Vše v chronotopii se rodí a roste, je tu probouzení od kvasisignálních identifikací přes identifikace vyšší až antisignální identifikace; ono rozprsknutí do chronotopie, jednou započaté (a prvotním hříchem stále kažené) musí se sjednocovat skrze konkrétní abstrakta a eminenter transcendovat; a zároveň platí (neboť ipsum esse subsistens je výblesk ultimální aktivity, a z něho a v něm je vše): teď a zde se dává bytí danostem, rozstříknuté do chronotopických kvant bytí.

Analogická objektivizace mystického zážitku je možná a nutná, je však realizovatelná a pochopitelná pouze tehdy, nelne-li se k ní.

Průnik multisignálních já $\Rightarrow$ do filtrátu bytí filtry modifikovaných nebo nedotčených hlupot.

Po satori se nic neidentifikuje jako objekt, a nic se neidentifikuje jako subjekt identifikace; sonomnita $\equiv$ nevlastnit $\equiv$ všechna něco jsou jedno $\equiv$ jsou nic $\equiv$ adualizované identifikace $\equiv$ bez lnutí $\equiv$ bez objektů $\equiv$ bez účelu $\equiv$ bez něčeho odkud a bez něčeho kam $\equiv$ bez pocitu já a jeho rozhodování a jeho voleb a potřeb $\equiv$ sonomnita.

Tajemství mysli Ježíše Krista lze řešit pouze zavedením různých já: jiný je Kristus externího já, jiný já monosignálního; Kristus antisignálního já je antisignální já.

Sonomnita je charita a charita je antisignální aktivita; jde-li charita z maximálního vědění, jež je nejvyšší vírou (neboli z maximální víry, jež je největším věděním), a je-li víra a charita účastí na poznání a chtění Boha (buď částečnou nebo naprostou), na jeho aktivitě (a Bůh je čirá aktivita), pak a jenom pak lze realizovat virtualiter a implicititer mystický život v životě křesťanském $\Rightarrow$ orientace k mystickému životu, nestačí jen anonymní či implicitní mystika.

Ze zorného úhlu vyššího já je reflexe já nižšího zastavením pohybu k Bohu (ze zorného úhlu onoho nižšího je však nezbytnou dispozicí k němu); tato reflexe se uskutečňuje v pojmové objektivaci soudem: "to je mé já", "toto já mi přináleží", "tento objekt mi přináleží": tak se zabrzdí nebo

zastaví pohyb k Bohu, ultimálnímu základu všeho bytí, který realizuje ustavičnou reflexi reflexe bez pojmů.

Tvorové, věci a osoby, jsou stíny na povrchu mentálního prostoru myslí externího já; to není ve sporu s tím, že faktuální existence tvorů záleží buď ve stavu intrasomatickém nebo ve stavu extrasomatickém.

Stále hlubší identifikace interiority autoreflexí je pohyb k monosignálnímu nazírání bytí jsoucna, a pak ještě hlouběji k subjektu monosignální danosti; tento pohyb jde od extatické odcizenosti od pravého já k instasi a suprainstasi: skrze alogony stále intenzivnější fulgurací antisignálního bytí.

Substance je to, co má vlastní bytí; protože toto bytí nemůže být substancí přijato rázem, je rozstříknuto v chronotopických kvantech: rozvinuje se do existenciálního deště různých před, nyní a potom; + s tím je vždy sdružena korelace subjektu a objektu v gnoseologických a voluntárních identifikacích kvasisignálních, multisignálních a monosignálních; vskutku potom objekty externího já jsou stíny na povrchu jeho mentálního bytí.

Existuje pouze přítomnost, ovšem pro externí já roztržštěna do kvant bytí již bylého a bytí ještě nebylého, do vzpomínek a do předjímk.

Lidská přirozenost je od věčnosti ontologicky připojena k přirozenosti boží a zaplňuje prostor mezi nekonečným švihem bytí a nekonečným jeho klidem; v tomto prostoru není intencionální identita nekonečného švihu a nekonečného klidu bytí: ze zorného úhlu externího a monosignálního já existuje nastávání proto, aby se identifikovalo intencionálně to, co ontologicky už vždycky od věčnosti ve vše obsahujícím přítomném nyní jest radikální relativitou = antisignálním bytím.

To, co externí já identifikuje jako extrasomatický objekt, je stín na povrchu intramentálního prostoru monosignálního bytí; tento stín je blik přítomnosti, nemá vlastní bytí jako objekt externího já a pro toto já; má vlastní bytí jako objekt monosignálního pozorovatele, ale tento objekt není fakticitou ani esencí, nýbrž singulární akt bytí, který se rozvíjí do bliku pro externí já; neexistuje minulý či budoucí blik, blik je jen odezva kvanta subjekt-objektové dichotomizace externího já.

Nekvantový švih nekonečné energie fulgurace bez omezení neboli ultimál-

ní alogodická informace neboli antisignální já je nezbytně též nekonečný klid a zároveň nekonečně malý obsah čehokoliv a zároveň nekonečně velké obsahují cokoli; je to neomezený pohyb antisignální reflexe bez reflexe, čiré nekvantované bytí bipolarity nekonečného švihu, neboť naprostého držení všeho v neomezeném klidu, a nekonečného klidu, neboť nevlastnění maximální sonomnity (která jediná realizuje bezhraničné vlastnění absolutní plnosti klidu), a tudíž dovoluje (bez újmy nekonečnosti nicu) bifurkaci nastávání a klidu lidské přirozenosti.

Bifurkace subjektu a objektu možná, když autofulgurace suspendována a evakuována v prostoru lidské přirozenosti, aby byla možná cesta k Bohu a Bůh byl všechno ve všem $\Rightarrow$ vzniká možnost asonomnity $\equiv$ pád; neboť nekonečný švih a nekonečný klid antisignální aktivity dává možnost spolupřítomnosti všeho se vším, protože hlavně s ním; neboť největší je změřeno a obsáhnuto nekonečným švihem jako nic, a nejmenší od věčnosti obsahuje nekonečný klid: neboli u všeho a ve všem je antisignální já celé a vždy a beze změny, a právě proto může antisignální já tvořit v sobě, ale ne ze sebe.

Z hlediska monosignálního já je bytí potencionálně bipolární; z "hlediska" antisignálního je bytí bipolární právě jako aduální od věčnosti.

Tvor je "distrakce" Boha, o níž se dokonale nestará $\Rightarrow$ není to frikce; a jen to, že se o něj nestará, jen to dovoluje Bohu zahrnout distrakce do záplavy jeho Lásky.

Objekty externího já jsou ve skutečnosti stíny, neexistují ani v minulosti ani v budoucnosti, tedy ani v přítomnosti; tudíž to, co je v přítomnosti vidět jako fakticita, je vskutku stín čehosi (Platon tu má pravdu), ale toto "čehosi" je právě akt bytí, který v přítomnosti nedokonale fulguruje jako vyšší alogodická informace nižší.

Zkušenost alogodických informací zjevně poukazuje na to, že nižší já se autoafirmuje distrakcemi; distrakce nelze odstranit vlastními aktivitami jejich podmětu beze zbytku.

Nižší já se distrakcemi brání ukřižování, a tak brání svobodnému proudu tekutého jasu fulgurací, který plyne ze dna mysli zcela bez úsilí, když plyne.

V kontemplaci i ve zbytku života: antisignální já mne drží v bytí, spo-

juje mne ontologicky se sebou, ale znovu a znovu dynamogenie nižších já zastavují toto sdílení antisignálního bytí, shrnují je k sobě => autoreflexe já činím, já poznávám, já potřebuji, já cítím, já vzpomínám, či předjímám: objekt => distrakce; avšak proud aktivity antisignálního já se realizuje naprosto bez úsilí => nestarat se o distrakce, a když nižší já se na chvíli autoafirmuje natolik, že strhne mé monosignální bytí k vystrčení ven z antisignálního bytí, tak se znovu a znovu vracet do sféry sonomnity vzhledem k distrakcím.

Průlom klecí: jednak "ad intra": emergencí vyššího já se šíří sonomnita do sféry já disformovaného; jednak "ad extra": disformací nižšího já se prolamují gnoseologické a voluntární identifikace do sféry já emergujícího.

Jakmile lnutí, třeba jen bezděčné sledování distrakce spontánní koncentrací na ni => já se "přilepí" k distrakci a je okamžitě vytaženo ven ze svého mentálního prostoru jako nižší já => klec se uzavírá, a jsem opět v situaci čekání bez čekání, jsa otázkou, na emerzi alogodické informace a emergenci vyššího já.

Když průlom klece monosignálního já, tak

a) realizace antisignálního já jako zkušenosti antisignálního bytí v hlubině mysli;

b) zakoušená přítomnost antisignálního já v identifikačních polích nižších já (totéž platí analogicky pro monosignální já).

Nestačí tudíž jen a), třeba b); a třeba ovšem jako dispozice reflektivní diskriminace ≡ nižší alogodické informace jsou totiž transparentní pro fulguraci vyšších.

V antisignální suprainstasi antisignální já nazírá sebe, v monosignální instasi monosignální já nazírá antisignální já.

Také reflexe in actu primo je pořád pohled ab extra na objekt, a to i kdyby pouze konotovala; nižší já chce autoafirmovat sebe => reflektuje sebe a zakouší se proto reflexí jako poznávající a chtějící; reflexe emerzí vyšších alogodických informací je ovšem nezbytná; reflexe antisignálního já je reflexe antisignální: reflexe bez reflexe.

Diskriminace subjektu a objektu ≡ dichotomie ano a ne, neboť první aktivitou rozumu člověka je hledání dobra rozumu, pravdy => chce se něco, co není transparentní pro vyšší alogodické informace; pokud se totiž hledá po-

slední cíl v nižším já, chce se pro sebe, lne se k němu, a zmenšuje se tudíž udílená intenzita bytí $\equiv$ já je zakusitel, uživatel a činitel, já zastavuje proud čiré aktivity proto, že ji chce vlastnit; toto držení vlastněného je právě reflexe poznání a chtění, která - buď in actu primo anebo in actu secundo - vlastní sebe jako to, co se hledalo, jako to co se drží chutnáním, vlastněním sebe jako něco, jako objekt.

Je-li Bůh všechno ve všem, jsou všechno alogodické informace; ne-li, všechno jsou distrakce.

Modus essendi je blikem, minulost a budoucnost neexistují; i akt bytí blikuje blikem, neexistuje jeho minulost a budoucnost nezávisle na mysli; ovšem monosignální mysli je akt bytí monosignální, a v mysli anděla je jako jeden andělský blik "více" bliků onoho modu essendi zároveň, bez před a potom; mravenec má svůj akt bytí, je-li substancí, ale nikoliv jako nezávislá existence; ovšem mravenec žije věčně v monosignální a antisignální mysli, neboť je s ní (gnoseologickou identifikací od věčnosti) ztotožněn; akt bytí monosignálního já není ovšem blik, nemá chronologický počátek a konec, neboť jeho subjekt, bezpůsobové antisignální bytí, je s lidskou přirozeností od věčnosti sdružen, sdružen s monosignálním já; způsob tohoto monosignálního já je ovšem blikem člověka, který pochopitelně nemá ani nezávislou minulost ani nezávislou budoucnost, a tedy tvorové jsou bliky.

Subjekt vlévá bytí danosti, kterou obsahuje. Komunikace bytí od antisignálního bytí přes subjekty a jejich danosti v těchto subjektech obsažené (až ke kvasisignální danosti) je ontologickým substrátem gnoseologických a voluntárních identifikací emerzí stále vyšších alogodických informací, jež obsahují alogodické informace nižší, od kvasisignální danosti až k antisignálnímu subjektu, jenž není subjektem žádné frikce $\equiv$ mentální průprava.

Primordiální fikce západní filosofie: že identifikace bytností, a že její důkazy existence Boha a nesmrtelnosti lidské duše jsou monosignální identifikací: ve skutečnosti identifikace esencí mohou být jen multisignální; ve skutečnosti zmíněné důkazy mohou být monosignální pouze tehdy, kotví-li v explicitním monosignálním nazírání bytí jsoucna.

Primordiální fikce západní teologie: že Bůh je monosignální bytí, a že teologie a nadpřirozená víra, spočívající na objektovém zjevení, jsou monosignální identifikace; ve skutečnosti Bůh není bytí monosignální, nýbrž antisignální; zmíněné identifikace jsou ve skutečnosti identifikace multi-

signální, monosignální mohou být identifikace zjevených alogodických informací pouze tehdy, kotví-li v antisignální identifikaci antisignálního já. Ani monosignální ani multisignální identifikace antisignálního bytí však nemohou být boží theofanií, mohou být pouze její pojmovou reprezentací pro monosignální nebo externí já: proto Ježíš Nazaretský, Písmo, biblické zázraky, dogmata, svátosti, Mariina privilegia, církevní struktury, kříž, relikvie, posvěcená místa, všelijaká soukromá zjevení a vidění, atd., nejsou antisignálním bytím; chápou-li se jako něco exkluzivně sakrálního, jsou modlami; identifikují-li se jako historická zjevení, nemohou tyto identifikace být monosignální.

Dvojí propast se otevírá pod poutníkem absolutna:

1) odmítá-li (acedia kotví v pýše) přijmout dokonalejší berly = vyšší alogodickou informaci, a odhodit (obětovat) nižší; protože ve vyšší alogodické informaci dokonaleji fulguruje antisignální já, znamená to odmítnout antisignální bytí;

2) odhodí-li nižší berly, méně dokonalou alogodickou informaci, aniž je disponován k přijetí vyšší; protože emerze nižších alogodických informací (a tedy i emergence nižších já) je nezbytnou podmínkou (a to nevěděla většina soustav orientálních mentálních průprav) k emerzi alogodických informací vyšších (a tedy i k emergenci vyšších já), znamená to odmítnutí antisignálního já.

Odtud naprostá nezbytnost a nezastupitelnost pravého vedení v pravé mentální průpravě.

Život člověka: uchopování neuchopitelného, zadržování nezadržitelného, tázání nezodpověditelného: "strhané strůny zvuk". Západní moudrost poskytuje trojí lék: vše vydržet, nebo vše změnit, nebo vše opustit. Avšak: vše vydržet => nic se nezmění; vše změnit => nic se neopustí; vše opustit => nic se nevydrží. Východní moudrost nabízí jiné řešení: není nic, co by bylo třeba vydržet, změnit, opustit. Západní člověk jako subjekt objektu musí skončit nicem objektu, a tudíž nicem člověka. Východní člověk jako nic nicu končí snem člověka, který je snem. Nikoliv být či nebýt, ale život strasti či smrti, to je otázka otázek: klec člověka. A snahy se z té klece osvobodit jsou buď slova, slova, slova ...; nebo víra ve víru ve víru ...; nebo aktivita pro aktivitu pro aktivitu marnost nad marnost. Zde se hroutí každá formální logika, zde jsou kvasisignální, multisignální a monosignální identifikace jen smyčkou kontradiktického bytí, které nelze uniknout: neeliminovatelné frikce.

Zvenku proniká zvuk deště: oknem vidím zvuk antisignálního bytí: rozu-

mem miluji jeho život: vůlí poznávám jeho pravdu: zvuk bez objektu a bez subjektu, zvuk zcela fulgurovaný antisignálním bytím, jímž jsem vždycky v bezčasovém nyní byl a budu; nejsem nic nicu: neboť jsem subjekt bez nicu objektu a objekt bez nicu subjektu; a nejsem strast: nemohu nic postrádat, neboť jako subjekt bez nicu objektu naprosto nic nevlastním, a nemohu na ničem ulpět, neboť jako objekt bez nicu subjektu jsem naprosto sonomní.